אוהב ישראל — שה"ש

אתי מלבנון כלה אתי מלבנון תבואי תשורי מראש אמנה. במדרש עתידין צדיקים לומר שירה לע"ל. דהנה הש"י משבח את הכנ"י היאך הוא דבוקה בו ביחוד וזיווג עליון בשני בחי'. בבחי' כל"ה. וגם אח"כ כשבאה הכנ"י אל התגלות והויה. דהנה באמת השתעשע הקב"ה בנשמות ישראל קודם בריאתם. ומיד כשעלה ברצונו ובמחשבתו הקדומה לברוא העולמות בשביל ישראל שנק' ראשית. ושם בהמחשבה נכללו ברצון הכלול ושם עדיין היא בבחי' כל"ה. שהיא בחי' ארוס"ה אשר קדשנו בבחי' קודש במחשבה עילאה. ושם נתייחדו. וזש"ה אתי מלבנון. ר"ל שהוא מורה על יחוד הוי"ה אהי"ה: הוי"ה. אדנ"י: (כי לבנו"ן עולה מספרו קל"ח כמנין שני יחודים הנ"ל). שהוא שם המחשבה אשר היה עדיין נעלם בבחי' האהי"ה העתיד להתגלות שם היה היחוד הנק' כל"ה. וגם אח"כ כשנגמר הבריאה. ובא הכל אל הויו"ת אז היה היחוד בהתגלות. וזש"ה אתי מלבנון תבואי. ר"ל אחר שבא הכל. וא"כ ע"י שאנחנו היינו דבוקים בו ביחוד אף קודם שבא הכל אל הויה. אלא במחשבה לבד. וא"כ ע"י אמונה הלזו אנו יכולין לבטוח בהש"י שיעשה עמנו נסים ונפלאות לטובה אות. ולשיר בקול נעים אף קודם שנעשה הנס. מחמת גודל האמונה בו ית'. אשר היינו חקוקים במחשבתו. וזה"ש תשורי. ר"ל אתה הכנ"י תהיה אומרת שירה. מראש. היינו קודם שיתגלה הנס. היינו ע"י אמנה. והיינו האמונה בשמו ית'. שבזדאי יעשה לך נסים ונפלאות. וז"פ המדרש. עתידין צדיקים לומר שירה לע"ל. היינו על נס העתיד לבוא. אף שעדיין לא בא הנס. וזה יהיה מחמת האמונה בו ית"ש. יאמרו שירה קודם כאלו כבר נעשה הנס. ועיין בשל"ה הק' שמדבר בענין זה קצת. ובפ' פנחס ביארנו זה קצת באופן אחר. על מדרש תנחומא. ולמדינו רבינו הרואה בריות משונות כו'. עיי"ש: